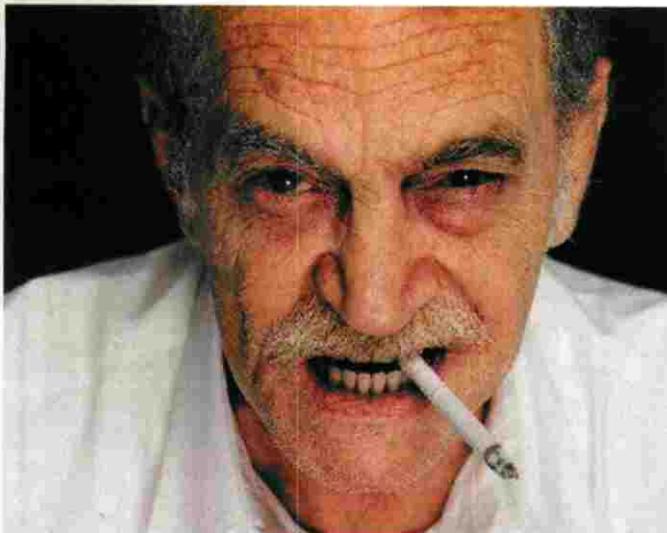

Llibreria

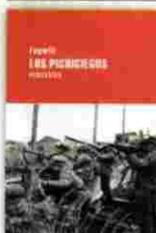

Rodolfo Fogwill (Buenos Aires, 1941), fent de les seves.

Los pichiciegos

Fogwill

Periférica
216 pàg. 17 €

La presència de Rodolfo Fogwill a les llibreries ha crescut, molt especialment gràcies a Editorial Periférica, que des de Càceres està apostant per explorar dues

linies geogràfiques interessants: la italiana (Lorenza Mazzetti, Giuseppe Cesare Abba, Gianni Celati) i la llatinoamericana (Yuri Herrera, Carlos Labbé, Octavio Escobar). De Fogwill van començar publicant *Help a él* (2007, però escrita als vuitanta), va continuar amb l'última peça de ficció, *Un guió para Artkino* (2008), i ara rescaten un dels seus experiments narratius més controvertits, *Los pichiciegos*, vomitada en només tres dies amb l'ajuda de la cocaina. "Vaig consumir-ne set grams, però una part de la premsa diu que són vint-i-un, tant se val", afirma l'autor, que fa un glop de te abans de començar a verbalitzar tot allò que li passa pel cap i que té relació directa (o no) amb aquesta novel·la escrita simultàniament a la guerra de les Malvines (1982): "Estava escrivint una novel·la molt lentament, que havia de portar per títol *Memoria romana*. Avançava a poc a poc quan sortia de l'agència de publicitat on treballava, i de camí a l'estudi anava a veure la meua mare. Un dia, fent referència al conflicte de les Malvines em va dir: *Nene, hundíms un barco*, i jo vaig afegir la frase a *Memoria romana* una mica canviada: *Hoy mamá hundió un barco*. De cop i volta,

però, vaig començar a imaginar una altra novel·la". Fogwill es va llançar de cap a la piscina sense comprovar si hi havia aigua. En tres dies va tenir llest un text sobre la guerra que, segons l'autor, s'ha convertit en el referent indispensable sobre l'intent argentí de recuperar les illes, colonitzades pel Regne Unit des de l'any 1843. "Pensava que la novel·la es convertiria en un *best-seller* i que faria caure la dictadura militar. Estava convençut que les noies comprarien el llibre perquè, confoses pel títol, pensarien que hi havia missatges eròtics xifrats. Si haguessin sabut que un *pichiciego*, en realitat, és una mena de talp...". Fogwill va escriure el llibre sense saber res del conflicte, fent servir una geografia inventada i batejant els protagonistes amb els noms dels companys laborals que més odiava. "L'obra segueix sent més versemblant que els informes i els testimonis reals per un sol fet: sóc escriptor!", diu.

Contes sense vergonya

Alfaguara s'ha afegit a la llista de publicacions de Fogwill publicant-ne els contes complets. "En vaig descartar alguns perquè encara em feien més vergonya que els que apareixen al volum", diu l'escriptor, que reconeix no haver-los ordenat cronològicament per un motiu una mica donjoanesc: "No volia que les noies s'adonessin de la meua decadència física". Superat el peatge de lectura de *Dos hilos de sangre*, el recull s'estructura alternant contes llargs i curts, escrits en primera o tercera persona, amb protagonistes masculins i femenins i de temàtica social, política i filosòfica. "En els contes es veu que m'agrada molt jugar amb el sexe; com a mínim amb el meu, si no hi ha més remei". -Jordi Nopca